

Ver'alewedstrijd Finale Marijn Withagen

M'n maat Sjaak

M'n maat Sjaak zong vroeger d'ondeugende liedjes altijd 't ardste mee. Uit volle borst 't "Seksalfabet", "Brand in 't bordéél" en "Stamp oew klòòte tot andijvie" en ga zo mar deur. Op ielek trouwféést gong t'ie voorop.

Mar toen gong Sjaak zellef trouwe. Mè m'n jongste zuster. Bij ons tuis, metta gròòt uis'ouwe, ware ze zukke gekke tekste wel gewòòn. Mar bij èm tuis nie. Dèèr konde nog gin vloekske n'ore valle, lat staan schuine liedjes. En ge voel t'm meschient al aankomme (en Sjaak ok in d'n aanlòòp nar z'n uweleksféést): 'Julie doen toch nie díe liedjes???'

Ij zag z'n moeder al 'n artverzakking krijege n'as de pret meddet seksalfabet deur de zaal zou schalle. En z'n vader dan, mette klòòte n'en andijvie? Jaa, dèèr kreeg Sjaak 't toch wel Spaans benauwd van en wij voerde n'm netuurlek zoveul as damme konde.

Toen was dèèr de gròòte dag en 's aves naar alle plechteg'eeje n'en de werreme maaltijd begon 't féést. Me zage n'al 'n bietje zwéétlekke bij Sjaak onder z'n oksels en ik keek 'm aan.

Me zette n'in vor: 'Stamp oew klòòte tot andij-ij-vie', mar m'n kersverse zwager kon mè d'n gerust art asem'ale want me zonge braaf: 'Stamppot, krote n'en andij-ij-vie' en me n'adde n't seksalfabet vor de gelegen'eid omgetòòverd tot 't trouwalfabet.

En zo bleve de gemoedere diejen avond gelukkeg vor èm rusteg, mar 't et 'm zékers 'n paar slapeloze nachte n'opgeleverd!

Ver'alewedstrijd Finale Marianne Wierckx

Da mot in de fééstgids

Me schrijve n't jaar 1975. Naar 'n lange knipperlichtverkering treeje Mien en Sjaak eindelek in 't uweleksbòötje.

Da d't 'n motje was ad ginniemand in 't snotje.

Sjaak, 'n schetekliever van eb 'k me jou dèèr, gek op Mien, mar ok op gèève meskes.

Mien, 'n ollewaai, mar ok 't artlapke van iederéén.

Netuurlek moes t'r 'n fééstgids gemaakt worre, dus kwame twee zusse van Mien en twee broers van Sjaak bij mekaar.

Ze ware n't al gauw ééns over wa t'r zeker in de fééstgids moest komme:

Wa liedjes, 'n litanie vor 't bruidspaar, 'n popperie, netuurlek 'n ABC en 'n speesjale rebriek 'de g'eime van 't bruidspaar' mette vraag:

WITTE NOG?

Da d'ons Sjaak altijd aarzak spulde?

Da Mien wel ellef vrijers è g'ad, van wie t'r één 'n Doskooan was die nie binne moch komme n'omda schòònvader 'nne Mokker was?

Da Sjaak d'r ok nie in tufte n'en 'n keer zo gelaaje was dattie aan d'n ééne kant op z'n dil sprong en d'r aan d'n andere kant afviel?

Da Mien 'n dòòs mè gebakskes op z'n kant in 'n bodschappetas dee? 't Was één gròòte slaggròòm massa geworre. Bij ons moeder kwam stòòm uit d'r ore.

Da Sjaak onder 't scharrele n'in de gang tege de koeibel stòòtte? Dattie 'm fiefeleforse ging gepse toen z'n schòònvader in z'n lange witte n'onderbroek as 'n géést uit de fles de trap afkwam?

Ze lachte d'r eige n'n ééle n'avend 't schompes en di was nog mar 't begin.

Ver'alewedstrijd Finale Piet Franken

Da komt'r zeker in

Ik wit nog da m'n tante Nonneke wir 's in Berrege was en op visite kwam bij m'n opoe in de Balsebaan. Ze wònde buite de stad, mar lezjeerde n'in één van de klòsters ier in de stad.

't Kommende voorjaar zou ze 40 jaar in 't klòster zitte n'en nou wass' ier, omdasse da gròòts wou viere.

Netuurlek moes de familie ingeschakeld worre, want zij ad ommers gin verstand van zukke zake, da moeste d'r zwagers mar organiseere.

Nou was 't gèèf koud en de Tankval was dichtgevrore. D'r wier al volop geschaatst en baantje gegleeje. Wij, de kleine jong oefde nie bij da pratje n'aanwezeg te zijn. Wij toge, mette botjes die ons opoe vor ons van zolder ad g'aald, ok nar de Tankval. Omdebeurt bonde me die botjes onder onze schoene en gleeje me n'over 't ijs.

't Begon al 'n biete te donkere toen onze n'ouwelui, mar ok tante Nonneke n'aan de kant van d'n ijsvloer verschene. Ons vader stapte van de kant op 't ijs en perbeerde ok 'n baantje te glijje.

Ons tante Nonneke ad al in gin 40 jaar op 't ijs gestaan en was benuwt oe glad of datta wel zou zijn. Ze stapte n'op 't ijs, mar twee stappe later zat ze op d'r kont op 't ijs metter kap neffe d'r.

Nada z'aangaf dasse d'r eige gin zeer ad gedaan zee m'n vader: **“Da mot in de Fééstgids!”**, ik schrijf wel wa.

Ver'alewedstrijd Piet Franken

Ouwe fééstgidse

Ik eb al die ouwe fééstgidse kortgeleeje n'opgeruimd, al die gidse die vroeger vor ielek féést of jubeleejum zijn gemakt; niemand vraag t'r naar of kekt t'r nog in.

Tegeswòdreg worre z'ok amper mir gemakt, 't woord fééstgids uitspreke n'is as vloeke n'in de kerrek.

Ze zijn vandaag de dag zeker bang da d'iederéén over zullie lompeg'eeje zou kenne leze. Nou wier t'r vroeger al vrij snel geroepe, toch zeker agge net verkering ad, da d'omt'ouwe me wel vor oew trouwe. Dan wierde toch wel wa d'uivereg, want wa zouwe ze dan echt van oe opschrijve. Ge schaamde n'oew òdè nou al uit oew kop bij die gedachte. Wa zouwe n'oew verkering en die ouwelui dan wel nie van oe denke. Nou, da val achteraf bekant altijd wel mee en eer dattie bruiloft of da jubeleejum gevierd ga worre is 't mééste n'al vergete n'en wiste d'ouwelui van oew verkering al wel wa vor vléés dass' in de kuip adde.

Dikkels bleve die fééstgidse vrij netjes en kwame de zjenante zake pas aan't licht tijjes 't féést as t'r 'n toespraak g'ouwe wier of in liedjes en stukskes die deur oew eige familieleeje of keleega's voorgedroge wiere.

Nou denk ik zellef datte zin: **“Da mot in de fééstgids!”** gin lang leve mir et of d'r mot 'n ginnerasie opstaan die wir truggrept nar 't verleeje.

Ver'alewedstrijd Frans Nefs

Dàkomterin!

“Doede gij de klokke Kees, of zal ik 't doen?”

“Gij oef niks Mieneke, dèèr zijn'k nog mans genog voor.”

“Ja, mar k'overslaap m'neige nie gèère. 'k Mot om allef tien bij 't koor zijn.”

“Da doen'k wel amme gaan slape.”

“Mar, in de Bode ston datta vannacht om twee uur mot. Dan zij d'r toch vaste vroeg mee. Dan verschille ze denk wel drie ure n'agge da sebiet al doet. Ik vin 't mar niks. Zet de wekker mar om twee uur.”

Kees pakte de Rummiekupdòòs en 't groene speullake n'uit de kast, dee vor allebei 'n borreltje n'en makte de tafel klaar vor 't eindspel van de dag. Zowa d't éénegste spelleke dasse nog deeje n'op d're n'ouwe dag. Ja, mè bekant zo'n negeteg jaar en de briljante bruiloft in zicht, is de gròtste bruis d'r wel vanaf. Mieneke won 't potje rummieje, ging avvast bove d'r piejama aantrekke n'en dook onder de wol.

Kees dee de klokke. Eerst in de keuke, de makkelekste, dan in de kamer, de tillefoon nie te vergete. De tilleviesie kan't zellef, dan bove n'op de aankleekamer en 't wekkertje n'op de slaapkamer, alles 'n uurke vooruit.

Ze was t'r uit d'reige n'al uitgegaan. “Kees,” gilde ze nar bove, “m'n lozieke sta stil! Ik denk daddet batterijke n'op is. Kendegij dèèr effe nar kijke? Zo kom ik te laat vor't koor.”

“Ik zou gin lozies doen Mien, alléén klokke.”

't Duurde n'eve vor z't deur ad.

“W'emmwirwa” zee d'r dochter toen z't ver'aal oorde. “Dàkenterokin.”

Ver'alewedstrijd Jan Luysterburg

Muizenisse

Me zijn ier bij mekare n'om 't gouwe uweleksféést van onze ouweluikes te viere.

Vijfteg jaar geleeje was t'r in de Raayberreg 'n gròòt féést, da jammer genogt eindegde n'in 'n drama. Da kwam zo.

Ome Tiest, de broer van ons moeder, ziet 'r 'n bietje onnòòzel uit, mar God oor t'm bromme. Nou, ome Tiest à d'n leuteg planneke bedocht, teminste, da von t'ie zellef.

In de dierewinkel van Enk Uige, bij de Vier Winde, attie drie witte muize gekocht. IJ wis netuurlek donders goed da z'n zuster artstikke bang van muize was. Da d'is ze nog steeds trouwes.

Meddet smoesje dattie 'n gròòt kedo gekocht ad en dattie da d'avvast op z'n plek wou zette, attie de sleutel van zullie uis te pakke gekrege.

Mettie drie muize gong t'ie dèèr nar toe en in 'n ope dòòs zette n'ie ze weg in de slaapkamer. Mar eerst gaf t'ie die muize mè viltstift nog 'n rugnummer: één, twee en ... vier.

Toen 't bruidspaar tuiskwam, stiefelde die twee straalverliefde mense netuurlek regelrecht naar 't bruidsbed. Mar toen gooide die muize roet in 't ete.

't Rizzeltaat: ons moeder zat éél de nacht te schreeuwe n'in de wòònkamer en ons vader was mette pook in z'n klavieters op zoek naar nummer drie.

Mè d'ome Tiest is 't nooit nie mir goedgekomme. IJ is t'r vandaag ok nie bij.

Mar ij è wel vor jullie 'n kedooke meegegeve: 'n witte muis mè rugnummer drie.

Ver'alewedstrijd Margreet Alleman

De legendariese taart

'n Aantal jare gelééje n'op 't ellef-jareg jubeleejum van de klup pakte me flink uit!

De zaal was fris geboend, de meziek blies vol mè d'ammezuur, de jajem smakte nar meer en midde n' in de zaal ston d'n enorme jubeleejumtaart te pronke.

Ij was wel zes verdiepinge n'òòg mee slagròòm, ròoze glazuur en veul gekleurde spikkels.

't Was de gèèfste taart die me n'ooit adde gezien. In de zaal klonke veule ohhhs en aaaahs en ze wulde n'ammaal 'n selfie mette taart. De sikkeretares van de klup was 'n bietje n'overdonderd van alle n'aandacht vor de taart en veral 't gebrek aan aandacht voor d'r eige. Om toch ok 'n bietje in de belangstelling te staan stelde ze voor om met 't bestuur ok 'n selfie te make mette taart.

't Make van de foto bleek minder gemakkelek as gedocht.

'Sooike schuif 's 'n bietje op', zee de sikkeretares. 'En Sjaan ga d's nie voor m'nne neus staan. Allee, ge zit toch zeker niet mè m'n voete te speule?!'

Mar, naar veul vijve n'en zesse stonne z'ammaal bekant in beeld. Allééneg nog 'n klein stapke n'acheruit, zee de sikkeretare. . .

Ge snap 't al; de taart wankelde n'op z'nne sokkel en ging mè sikkeretares en al, in sloowmoosjen, languit over de vloer. Iederéén verschoot d'r van, mar naar enkele sekonde deurbrak de sikkeretares de stilte mette worde: Gelukkeg is t'r gin kallerie verlore!

Ver'alewedstrijd Paul Asselbergs

Lieve Nadia en Peetje,

Nou, vandaag is 't dan eindelek zo wijd. Jullie zijn getrouwd, want jullie ebbe 'JA' gezeed, maar g'ad ok flink g'oefend van tevore n'ee?

Wie addad'ooit gedocht: 'n Berregenèèr die medden Pools meske trouwt!

'k Weet 't nog goed: jullie ware bedéén stapelgek op mekare.... uuhh...mè mekare, terwijl jullie toch twee éél verschillende mense zijn. Peetje n'is 'n eigewijze vent en Nadia is 'n bescheije n'en ardwerrekend Pools meske.

Onze familie was in 't begin éél bang of 't ooit wa zou worre tusse jullie. Me ware n'ok bang vor 'n motje, want dèèr mot je bij ons vader en moeder nie mee aankomme.

Ik wit nog goed, da jullie vor d'n eerste keer bij ons tuis kwame n'ete en toen vroeg ons vader aan Nadia: "Luste gij 'n errepel meske?" Da verston ze nie, mar Peetje legde Nadia uit wa d'errepels zijn.

En nou, vier jare later, sprik Nadia beter Berregs dan Peetje Pools. Dus Peetje: "Ben mar zuineg op oew Poolse schatje!" Me n'ope netuurlek da jullie 'n éél mooi gezinneke krijge n'en van mekare gaan geniete n'en netuurlijk ok van jullie familie.

Enne Nadia, ge werrekt éél ard: tuis en op oew werrek. Ge zurreg goed vor Peetje, ge poets veul, (b'alleve de plaat), en g'ouw ok van dweile. Nou, dan zul d't in Berrege wel naar oew zin ebbe.

Dus lief jong stel: van arte perfiesiejat. Veul liefs van oew broer en zwager Gerrit.

Ver'alewedstrijd Paul de Waal

Da mot in de fééstgids van 't zillevere bruidspaar Suus en Ketrien!

D'n Suus was 'n lief, klein, vies kulleke
IJ dee weineg anders dan pulleke
Want leeg moes z'n fok
Z'n moeke n'in sjok:
"Ouw nou toch 's op metta vulleke!"

Laaa lalala laaa la, laaa lalala laaa la

Ketrien wier gebore n'in T'ole
Da mens zat dèèr op ééte kole
Ze pakte de brug
En kon nie mir trug
Ze wier deur ons Suuske gestole!

Laaa la enz.

Zo'n Zeeuwse, da bood volop kanse
Suus leerde n'aar fokstrotjes danse
't Was dikke meut
En z'adde veul leut
En kusse? Da wiere snel Franse!

Laaa la enz.

Ze leerde mekare goed kenne
En dierve mekare te jenne
'n Scheet of 'n boer
't Nukte gin moer
Mar één ding was toch effe wenne

Laaa la enz.

Da pulleke was echt wel schrikke!
Ketrien moes dèèr effe van slikke
Want leeg moes z'n fok
Z'n vrouwke n'in sjok:
"Da d'oef ik toch echt niet te pikke!"

Laaa la enz.

Toch zijn ze nog steeds bij mekare
Vandaag awwir 5 x 5 jare
Van aar gin gezeur,
Want Suus è wel deur:
"Bij pulleke mott'afstand beware!"

Laaa la enz.

Echt leeg zal z'n neus wel nooit komme
Da ken t'm ok nie veul verdomme
IJ pullekt in bad
Uit 't zicht van z'n schat
Zo wittie 't goed te verblomme!

Ver'alewedstrijd Peter Kil

Gouwe jare

“En dan mot 'r zeker ok nog zo'n fééstgids gemakt worre?” Sjaak was 't 'r éelemaal nie mee ééns da z'n kinders 'n gròòt féést wulde n'organiseere vor zullie 60-jareg uwelek.

“En toch ga d't 'r komme”, zee Mieke. Al ouwoerend dook t'ie trug in z'n krant.

“Wuld'al koffie Sjaak?” vroeg ze, terwijl z'impesant d'n afdròòg'andoek trug op d'n aanrecht legde. IJ zee niks, dus zette z't koffiezetapperaat avvast mar aan. En impesant docht ze trug aan al die jare dasse same ware.

Ze was as 'n blok vor 'm gevalle, mar ij bleek wel éél erreg zuineg te zijn.

De trouwdag moch niks koste: op maandagmorrege naar 't stad'uis en 's middags gelijk wir gaan werreke.

Z'n zuineg'eid was in de lòòp der jare alléén mar erreger geworre. Overlest attie zellefs avvast 'n gezamelek graf gerizzerveerd vor zullie tweeje. Als d'n één kwam te overlisse, kon d'n ander d'r nader'and gewòòn bijgeleed worre.

Da was alléén mar makkelek zeetie en ok veul goejekòòper.

Goed bekeke was d'r uwelek eigelek te vergelijke mee z'n favoriete toetje: lauwe pudding mee velle. Zellefs bij 't maandelekse vrije wastie zuineg: altij 't zellefde standje n'en altij zonder toetje, terwijl ze dèèr swijle wel zin in ad.

“Zeg Sjaak, adde nader'and eerder kom t'overlisse dan ik ee, dan oop ik da mijn tijd ok gauw komt.” IJ keek op uit z'n krant en mompelde: “Gade me zo misse dan?”

“Nee or, mar dan kan ik eindelek ok 's 'n kirke bovenop ...”

Ver'alewedstrijd Stefaan Verheugt

Willeke in de Stuijvenburgh

In de Stuijvenburgh ga t'r wel 's was mis metten agenda. Zo a d'n artiest vor de meziekmiddag afgezeed. De keleega's schreve dèèrom bij donderdag 14:00 uur: Verrassingsoptreeje. 'Ach, da vulle me later wel in', dochte ze.

Mar ja, in 'n verpleeg'uis beteken ta: veul spekeleere!

En 'k mot eerlek bekenne, ik ken soms 'n bietje n'ondeugend zijn. Dus toen ik de gròòtste roddelkoneginne tegekwan, zee ik: 'Jullie motte n't ècht voor oe ouwe n'or, mar ik eb g'oord da Willeke Alberti kom zinge.'

Nou, ge raaj 't al: binne de kortste kere wis iederéén 't; bewòñers, familie, éél d'n aanleunflat. 't Wier dé roddel van 't jaar. Iederéén wulde d'r bij zijn.

En zo zat 't resterant stampvol. Mense ware n'al 'n allef uur te vroeg. Rond twee uur kon t'r gin mens mir bij. De spanning ing in de lucht: zou Willeke ècht komme?

En toen kwame dèèr Ellie en Jan binne. Jan ongeschore n'en Ellie in 'n blommekesjurrek metter tekstboek onder d'r errem. Ze keke verbaasd naar de zaal. 'Zo'n opkomst? Me wiste nie damme zo popelèèr ware.'

Ellie, Jan en 't pebliek adde de middag van d'r leve. Al vroke de mense wel dikkels om 'n nummer van Willeke Alberti.

De bewòñers lage dubbel van 't lache. En iemand fluisterde tege mijn: 'Da mot in de fééstgids!'

Waarop ik zee: 'Fééstgids? Daddis t'r eentje voor de soosjels!'

Ver'alewedstrijd Karina Withagen

't Gouwe n'uweleksféést

D'n opdracht was: ielek gezinslid makt 'n eige krejaasie vor de fééstgids vor 't jubeleejum van ons vader en moeder.

'Jeekesmina', docht ik. 'Zit ik effe mooi in 't neuk!' Medden vent die nooit zukke dinge ken bedenke, twee kleine jong en ikke zeuve maande zwanger van d'n derde, moes ik dus aan de slag. Ga t'r mar aan staan!

Zellef schreef ik 'n gedicht over oeveul respekt ik ad vor 't Gouwe Paar.

Twaalef kinders gròòtbrenge, 't uis'ouwe doen zonder illektrieke n'apperate n'en ondanks damme n'altijd de sentepest adde, kon ons moeder tòch d'endjes aan mekare knòòpe. Petje n'af!

M'n vent moes van mijn 'n lied uitschrijve da d'ons Uwelekspaar nooit kon omt'ouwe, al'owel ze 't wel 'n leuteg lied vonde.

Mè d'ons Gijsje gong ik artjes knutsele. IJ iel wel van knippe, kleure n'en plakke.

Nou nog 't moeilekste, want wa mot zo'n kulleke van twee nou make?

Gelukkeg wier da perbleem deur 'm zellef opgelost. Op 'n ochtend dee ik m'n twee spruite n'in bad. Zullie lekker spettere n'en ik zat op de badrand over m'n zwangere buik te vrijve.

Zeg Daan van twee: "Ik wul later 'n vrouw mè veul beebies in d'r buik!"

Waarop Gijsje zeg: "Ikke nie or. Ik wul later, net as opa en oma, lekker mè z'n tweeke blijve".

Ik pieste bekant in m'n broek van de leut en liet 'r eentje vliege. Zeg Daan: "Bwèèh! Ik voel poep in m'n neus!"

Toen iel ik 't nie mir dròòg. Echt fééstgids-waardeg materiejaal!